

Nói Đi Mà Yêu Thương

Tôi vừa ngang qua đó, thấy cây muồng nở hoa...Đây xứ sở người ta...mà Nha Trang: Trước mặt!

Hoa muồng vàng như mật / chảy xuống giữa ban ngày. Không một ai ngang đây / dừng chân lại, nói thế!

Hoa xứ người tí tí. Chỗ nào cũng thấy hoa. Hoa muồng ai thiết tha / hơn hoa hồng đủ loại?

Hoa muồng không ai nói "hoa đẹp nhất trần gian!". Nhưng tôi nhớ Nha Trang...tôi nhìn hoa, ứa lệ!

Nhà kia, Việt, có lẽ...nên trồng hoa Quê Hương? Tôi từng ở Nha Trang, đất, linh hồn tôi trú...

Hoa muồng đầy thành phố / hời đó, tôi dấu yêu / tôi thần thơ sáng chiều / dáng diễm kiều áo lụa...

Dấu người ta thôn nữ, dấu người ta sơn nhân...sao tôi không băng khuâng...sao tình không chớm dậy?

Tuổi đẹp nhất: mười bảy!

Hoa đẹp nhất: hoa vàng!

Tôi có nói với nàng...trong tập thơ ôm ấp!

*

Tôi đã xa Tổ Quốc / ba mươi năm nay rồi...Tôi nhớ thuở đổi đời / xe tù qua quốc lộ..

Hoa muồng vàng nhung nhớ... Hoa muồng vàng ngó theo...Nha Trang ơi, buồn hiu...Ai qua sông có vậy?

Hôm nay tôi chợt thấy Hoa Muồng Vàng Rừng Rung! Mai mốt đây Thu Dung, lá vàng ơi muôn dặm!

Bao giờ tôi được nắm Bàn Tay Người Nha Trang? Nói đi mà Yêu Thương! Nói đi mà Vĩnh Viễn...

Trần Vấn Lệ